
OSKAR KÄLLNER
KARL JOHNSSON
DĚDICOVÉ IMPÉRIA
UNESENI

DĚDICOVÉ IMPÉRIA

UNESENI

OSKAR KÄLLNER • KARL JOHNSSON

DĚDICOVÉ IMPÉRIA

UNESENI

PŘELOŽILA VERONIKA OPATŘILOVÁ

drobek

© Karl Johnsson & Oskar Källner 2020
by Agreement with Grand Agency

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Veronika Opatřilová, 2026
Cover and Illustrations © Karl Johnsson, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8539-1 (pdf)



BROCK

„Obdrželi jsme vzkaz.“

Nad velitelským můstkem *Klidu* se nese Arisin hlas. V pozadí tlumeně vibrují motory.

Brockovo ještěří tělo se na kapitánském křesle otočí, ignoruje problikávající holografické displeje plné grafů a informací a vzhlédne k reproduktorům ukrytým na stropě, ze kterých vychází Arisin hlas.

„Od koho?“

„Parishvi.“

Brock se vymrští z křesla. Ztěžka dopadne na kovovou podlahu lodi.

„Od Parishvi? Jsi si jistá?“

„Vzkaz je zašifrovaný jejím jedinečným klíčem. Možnost, že by se jednalo o podvrh, je mizivě malá.“

Parishvi. Co jen může po tak dlouhé době chtít? Brock položí ruku na kapitánské křeslo a pomalu přejede drápy po kovu. Po mnoho let tady sedávala ona. To ona vydávala rozkazy a navigovala *Klid* od jedné mise k druhé. Až do onoho posledního úkolu. Toho, co se tak příšerně nevydařil.

Cítí, jak mu tělem projíždí zamrazení. Už dlouho na Parishvi nepomyslel, a tak není připravený na všechny pocity, které se v něm právě probouzí.

„Přehraj ten vzkaz," přikáže.

„Probíhá rozšifrování," hlásí Arisa. „Brzy to bude hotové. Chvíli strpení."

Brock si povzdechne a zabubnuje ocasem o zem. Ví, že jeho pichlavé ostny po sobě zanechají rýhy, ale právě teď je mu to úplně jedno.

Dveře na můstek se prudce rozletí a dovnitř vpadne Syndra. Tváře v modrém obličeji jí hoří a rudé vlasy trčí nahoru jako ohnivý plamen.

„Vzkaz! Je to pravda? Od Parishvi?"

„Ano."

„Teď se uráčila ozvat!" Udeří kovovou rukou do zdi tak prudce, až se ozve zařinčení. „Co já se načekala, až se ozve, když zmizela. Stačilo by jedno slovo, jen abych věděla, že je tam někde naživu."

„Já od ní vzkaz dostal, dva roky nato," řekne Brock.

„Jo, já vím! A to mě štve ještě víc!“

„Byl jsem její druhý důstojník.“

„A já byla její…“

Syndra ztichne, druhou ruku z masa a kostí si přitiskne k hlavě a začne si masírovat spánek.

„Omlouvám se,“ začne. „Prostě mě to jen… Jak se odvažuje se ozvat až teď! Kde celé ty roky byla?“

Brock si přejede drápem pod bradou a poškrábe se na drobných, měkkých výběžcích.

„Jediné, co mi napsala, bylo, že objevila značně primitivní planetu a tam se usadila. Že potkala nějakého samce a založila s ním rodinu.“

Brock se zasměje. Představa Parishvi s pomačkaným modrým miminkem v náručí mu připadá naprosto absurdní.

„Rozšifrování hotovo,“ oznámí Arisa v reproduktorech. „Mám to přehrát?“

„Ano!“ vykřiknou Brock se Syndrou současně.

Brock se na ni káravě podívá. Kapitánem je tu přece jen on. Syndra jen pokrčí rameny.

„Neobsahuje žádné video,“ dodá Arisa. „Přehrávám zvuk.“

Na můstek pronikne hlas Parishvi.

„Brocku! Potřebuju tvoji pomoc. Jsou tady kraonci! Zachytila jsem jednu z jejich lodí. Ale může jich být víc.

Ještě jsem nepřišla na to, proč tady jsou nebo jak sem našli cestu. Někdo si je musel objednat, a ať už jejich zaměstnavatel plánuje cokoliv, nemůže to být pro tuhle planetu dobré. Včera zmizely některé z mých monitorovacích senzorů. Myslím, že je sebrali. To znamená, že vědí, že tady žiju. Musím ochránit svoji rodinu, svoje děti." Na okamžik utichne. „Prosím, Brocku. Přijeď co nejrychleji. A jestli je Syndra ještě na *Klidu* nebo jestli jste v kontaktu, vyřiď jí, že mě to mrzí. A že doufám, že mi dokáže odpustit."

Ozve se zapraskání a vzkaz skončí.

Brockovi divoce bije srdce a uvědomí si, že tluče ocasem do podlahy. Parishvi ho potřebuje. Teď hned!

Syndra se opírá o stěnu, ztěžka oddechuje a úkosem ho pozoruje.

„Musíme jí pomoct."

Položí jí ruku na rameno a pohlédne jí přímo do očí.

„Samozřejmě."

Syndra se viditelně uvolní a výraz v obličeji jí trochu zjihne.

„Jestli mohu požádat o vaši pozornost," promluví Arisa. „Ke vzkazu jsou připojené souřadnice jedné planety. Ale něco na tom nesedí. Sluneční soustava planety se nachází kousek za Srpnicí, v oblasti, která byla impériem zmapována před více než čtyřmi sty lety."

„A co je na tom zvláštního?“ zeptá se Brock.

„Planeta na mapě chybí.“

Brock sebou trhne.

„To není možné! To musí být chyba.“

„Impérium se podobných chyb nedopouštělo. Ale stejně ta planeta na mapě není.“

Syndra si opře ruce v bok.

„To je fuk! Stejně tam musíme. Potřebuju to Parishvi vytmavit. Po tom, co ji zachráníme.“

„To si umím představit,“ prohodí Brock a odfrkne si. „Naštěstí zrovna nemáme žádnou misi. Ariso, změň prosím kurz k té planetě.“ Podívá se zamyšleně na strop. „Jak se vlastně jmenuje?“

„Obyvatelé jí říkají Země.“

„Země?“ zopakuje Syndra. „Jako hlína?“

„Správně.“

„A říkají si… pozemšťané?“

„Přesně tak.“

„Takže ti, co chodí po zemi?“ Syndra se rozesměje. „Jako by nestačilo, že je ta planeta primitivní, ještě ji nazvou po špíně, po které chodí. To je úplně praštěné!“

Brock se na ni podívá, ale nijak to nekomentuje. Kdyby měl Syndru pořád umravňovat, nedělal by nic jiného.

„Hyperprostorové souřadnice zadány,“ oznámí Arisa.

„Je to dlouhá cesta.“

„Takže raději vyrazíme," pronese Brock. „Parishvi na nás čeká."

„Jak přikazujete, kapitáne."

Vesmír exploduje oslepujícím světlem a plavidlo *Klid* se vydá do hyperprostoru k planetě jménem země.





ELIAS

„Fajn, víš, co máš dělat?“ zeptá se Alice a probodne ho pohledem.

Eliasovi se podlomí kolena. Opře se o cihlovou zeď školy a pokusí se uvolnit. Nemá vůbec chuť do toho jít. Nejspíš se po něm už dávno shánějí, určitě si myslí, že šel za školu. Což je svým způsobem pravda.

„Fakt musím tím oknem lézt já? Nemůžeš to udělat ty?“

„A ty zvládneš zabavit Janet, jo?“

Elias ví, že to nedokáže. Nemá takovou vyřídilku jako jeho starší sestra. Když lže on, všichni ho prokouknou. Jako by byl průhledný. Zato Alice dokáže lhát komukoliv rovnou do očí a ještě u toho vypadat, jako by se nechumelilo.

„Nevím, jestli je to zrovna nejlepší nápad.“

Alice se uchechtne.

„Je to parádní nápad. A co by se mohlo pokazit?“

Asi tak všechno. Že se Janet vrátí a objeví ho. Že jí dojde, že ani nechodí do téhle školy. Že ho přinutí, aby zavolal tátovi. A táta se naštve. Opravdu hodně.

Ale Elias nic z toho neřekne. Když se Alice pro něco rozhodne, nemá smysl se s ní dohadovat. Místo toho se pokusí podobné myšlenky potlačit. Soustředit se. Moc to nejde, protože ho znervózňuje ještě něco jiného.

„Máma nebyla dneska ráno doma,“ nadhodí.

Alice se na něj divně podívá.

„A co to s tím má společného?“

„Přišla vůbec v noci domů?“

„Netuším.“

„Psal jsem jí a pokoušel se volat, ale neodpovídala.“

Alice mlčí a uhýbá pohledem. Eliase se zmocní pocit, že i ona se mámu pokoušela kontaktovat.

„Kde si myslíš, že je?“ zeptá se.

Alice si povzdychne.

„Poslyš, musíme to řešit teď? Asi jenom potřebovala trochu času pro sebe, po té hádce. Určitě se už vrátila, zatímco jsme ve škole.“

„Ale co když ne?“

„Tak přijde domů večer.“

Elias polkne, sevře ruce v pěst a zavře oči.

V duchu vidí mámu s tátou, jak stojí na ulici a křičí na sebe. Táta velký, naštvaný a hlasitý. Máma s planoucíma očima a hlasem ostrým jako břitva.

A to se chystali mít pohodový večer.

Zhluboka se nadechne. A někdo ho rošťácky štípne do ušního lalůčku. Otevře oči a pohlédne na svou starší sestru.

„Víš ty co, brácho?“ řekne Alice. „Teď tě potřebuju. Bez tvojí pomoci test z matiky totálně podělám. Chápeš? Totálně podělám.“

Elias odhodlaně vstane.

„Fajn. Udělám to.“

Alice mu věnuje zářivý úsměv.

„Super. Jdeme na to!“

Elias se proplíží okolo školní budovy. Měl by dojít k sedmému oknu. To Alice pečlivě zkontrolovala. Tamta Janet ho nechala otevřené. Podle Alice to během druhého pololetí učitelé dělají běžně. Klimatizace v budově není nejlepší.

Přikrčí se a rychle proběhne pod okny. Jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest.

Přitiskne se k cihlám pod sedmým a vyčkává. Slyší, jak si uvnitř někdo odkašle. Zní to jako žena, ale jistý si

není. Tužka pohybující se po papíru. Škrt, škrt… potí se. Copak Alice nikdy nepřijde?

Přesně v tu chvíli se ozve zaklepání na dveře. Je důrazné a svižné.

Slyší, jak se někdo zvedá, otevírá dveře a pak se ozve hlas starší ženy.

„Ahoj Alice. Co se děje?“

„To Patrick! Nějací kluci ho zatáhli na záchody na chodbě u sedmiček. Chtějí mu strčit hlavu do mísy. Nemůžu najít žádný dozor! Musíte mu pomoct!“

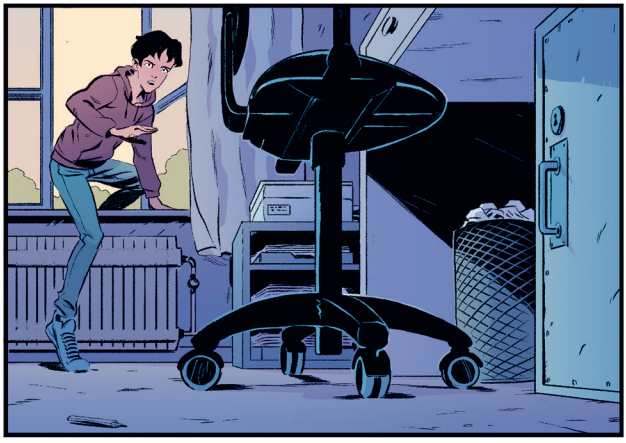
Janet se zhluboka nadechne.

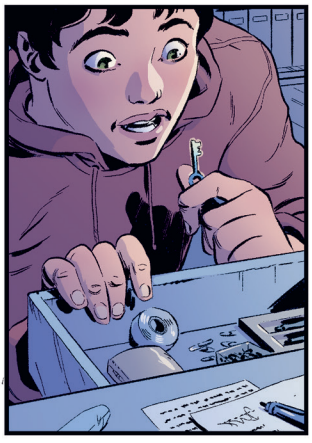
„Už jdu.“

Dveře se zabouchnou.

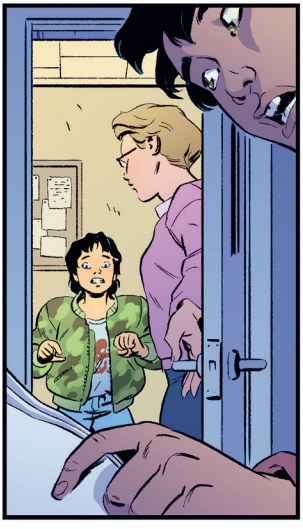
V příštím okamžiku se Elias pevně zachytí parapetu okna, odrazí se od země a vleze dovnitř. Kabinet je malý jako skříň, vejde se tam právě tak psací stůl, židle pro návštěvy a dvě knihovny.

Kde může schovávat testy z matiky? Na tuhle jedinou otázku odpovídala Alice vyhýbavě. Nějaká složka nebo šanon, kde bude napsané „Testy 6. třída“. To se snadno řekne. Police jsou plné složek, šanonů, knih a papírů, ale Elias to, co hledá, stále nevidí. Metodicky přejíždí prsty po hřbetech složek. Tady ne. Prohlédne si papíry na psacím stole. Opatrně, nechce přece, aby si učitelka něčeho všimla, až se vrátí.






JANET HEDMAN





A pak uvidí pod stolem skříňku. Pokusí se ji otevřít. Je zamčená. Rychle si prohlédne i ostatní zásuvky stolu a v nejvyšší z nich objeví šedý klíček, který by se mohl do zámku hodit.

Než si to stihne rozmyslet, zastrčí klíček do skříňky a otočí jím. Ozve se cvaknutí. Zámek se odemkne. A jsou tam. Testy. Ve vzorných kupičkách a barevně odlišených složkách. Na nejvyšší poličce jsou testy z přírodopisu, na další z fyziky a na nejspodnější z matematiky. Listuje stohy papírů. Ročník 8, 7 a ročník 6.

Náhle za dveřmi uslyší hlasy. Příliš hlasité.

„Divné. Nechápu, kam se poděli. Ale i tak díky, že jste se mnou šla."

Janet něco zamumlá, klika se pohne a dveře se rozletí. Elias vyděšeně vzhlédne a setká se s Aliciným pohledem. Janet je k němu stále obrácená zády. Ale otočí se každou vteřinu. A pak bude po všem. Pak přijde na řadu volání domů rodičům, rozhovor s ředitelem, možná si pro ně dokonce přijede policie. Ačkoliv Elias neví jistě, jestli by policie jezdila kvůli ukradenému testu z matiky.

Alice pohotově zareaguje, zaúpí bolestí a chytí se za břicho.

„Co se stalo?" zeptá se Janet.

„To nic, to bude asi…"